must sada, ja sellepärrast jättis ta sedda leri, mis waenlaste käest olli arrawoetud, jälle mahha, tulli liñna jurest ärra ja löi teisel kohhal omma leri ülles. Agga Kinrali Weismannit läkkitati jälle omma riggimentidega, et ta monne teise Kinraliga piddi selle sure hulga wasto minnema, mis mäggede taggant tullemas olli. Kahhekümnemal Jaani ku päval said need kaks wäed taplussele kokko. Ja need Turki rüütlid jookssid nisugguse walloga meie rahwa peäle, mis parramal polel ollid, et nemmad keik tahtsid mahha röhhuda, ja se läbbi sai se luik diete waenlaste keskele, ja neist hopis ümberpiratud. Agga meie tükkide ja püsside laskminne aias neid ommeti jälle taggasi. Siis nende jalla wäggi katsus teist korda mõõgaga peus meie peäle joosta. Agga ni tullised nemmad ka ollid, ommeti meie rahwas seisid ja woitlesid ka kui lou-koerad wasto. Sest Kinral Paron Weismann söitis issi omma hobbosega rahwa eel ja maenitses neid, et nemmad piddid wahwad ollema ja pajonettidega julgeste waenlaste wasto pannema. Se läks ka hästi korda, agga se hea Kinral issi sai püssi lõdiga läbbi käewarre ja süddame läbbi lastud, et ta keik woimusse sees kui ärrawoitja hinge hoitis. Sest olli meil suur kahjo, sest ta olli üks wägga õppetud Kinral, kes Tur-